

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm. Iduns Kungl. Hofboktr.

N:r 19 (542)

Fredagen den 13 maj 1898.

11:te årg.

Prenumerationspris pr år:		Byrå:	Redaktör och utgivare:	Utgifningstid:	Annonspris:
Idun ensam	kr. 5:—	Klara södra kyrkog. 16, 1 tr.	FRITHIOF HELLBERG.	hvarje fredag.	35 öre pr nonpareillerad.
Iduns Modet., fjortondagsuppl.	» 5:—	Öppen kl. 10—5.	Träffas säkrast kl. 2—3.	Lösnummerpris 15 öre	För »Platssökande» o. »Lediga platser»
Iduns Modet., månadsuppl.	» 3:—	Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktionssekr.: J. Nordling.	(lösn:r endast för kompletteringar.)	25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv.
Barngarderoben.	» 3:—				Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.

Våra landshöfdingsfruar.

VIII.

(Sista gruppen.)

Et gladt och ljust årsminne kunna vi fira i dessa dagar: öppnandet af den stora Stockholmsutställningen den 15 maj i fjol. Den serie porträtt af våra landshöfdingsfruar, hvilken vi i dag afsluta med dess sista grupp, begyntes också just i samband med öppnandet af denna stora nationella fest, som samlade alla rikets skilda

tiva damer, som genom sin ställning »mer än andra blefvo i tillfälle att fläta rosor i lagern samt att förfina och fördjupa festens glädje».

Vi bringa då först bilden af

Margaret Bråkenhielm,

född Jobson,

den älskvärda härskarinnan på Upsala slott, den högttronande, stolta gamla Vasaborgen.

Fru Bråkenhielm, som nu genom sina intagande värninneegenskaper helt hastigt och naturligt gjort sig till medelpunkt i

SOPHIE NORDENFALK,
född Piper.

ELISABETH WACHTMEISTER,
född von Essen.

MARGARET BRÅKENHIELM,
född Jobson.

CHARLOTTE WERSÄLL,
född Lewenhaupt.

län och delar till ädel täflan under Djurgårdens ekar. Den blef en stolt och lysande framgång, denna täflingslek, och de frukter, den satte, mogna kanske nu som bäst vida omkring i svenska bygder. Det är ock med glädje och tacksamhet vi vända blickarne tillbaka på årsminnesdagen, på samma gång vi med de fyra återstående porträtten afsluta serien af de representa-

universitetsstadens förnämligare umgängeslif, är förut i hufvudstadssocietetens kretsar varmt uppburen och värderad från de nära två decennier, hon som underståthållarens maka där förde sin spira. Hon är född i Dundee i Skottland den 26 maj 1846, och hennes föräldrar voro *Richard Hiron's Jobson* och hans maka *Agnes Gray*.

Medan dottern ännu var i späd ålder,

Sådant äktenskapet är, sådan är familjen;
sådän familjen är, sådant samhället.

A. de Gasparin.

flyttade föräldrarna öfver till Sverige, där de först bosatte sig i Göteborg och sedermera inköpte Torreby egendom i Bohuslän. Efter familjefaderns fränfalle år 1860 bosatte sig änkefru Jobson i Uddevalla, där hennes äldsta dotter gifte sig. Modern, fröken Margaret Jobson och hennes yngre syskon vistades sedermera ett par år i det gamla fosterlandet, i Skottland och England, hvarifrån familjen återvände på hösten 1864.

Tvänne år senare ingick den då tjuguariga fröken Jobson förlofning med dåvarande vice häradshöfdingen Per Johan Bråkenhielm. Äktenskapet afslöts den 2 juni 1869. Under de första åren af detsamma bodde den unga familjen i Jönköping, sedermera skedde flyttning till Stockholm, där häradshöfding Bråkenhielm först tjänstgjorde som revisionssekreterare och därefter — år 1876 — utnämndes till underståthållare.

År 1895 utbyttes underståthållarsädet mot landshöfdingstolen i Upsala län; flyttningen från huvudstaden till Upsala skedde i september samma år.

Det lyckliga äktenskapet har välsignats med trenne barn, två söner och en dotter. Den äldste sonen, Karl Richard, är e. o. notarie i Svea hofrätt; den yngre, Per Arthur, som ägnat sig åt ingenjörsyrket, afled för ett par år sedan i Worcester i Amerika. Dottern, Gertrude, vistas i hemmet.

*

Sophie Nordenfalk,

född Piper.

Grefvinnan Nordenfalk, född Piper, är maka till landshöfdingen i Hallands län Carl Olof Christian Nordenfalk och föddes den 6 september 1856 på den ännu levande faderns, greve Charles Emil Pipers egendom Löfstad i Östergötland — det gamla, familjerna Lilja och Fersen förr tillhöriga stamgodset. Där erhöill hon ock sin uppfostran och som dess fullbordan företog hon — efter moderns, grefvinnan Sophie Piper, född Piper, år 1873 timade död — i sin faders sällskap under tvänne år längre utländska resor.

År 1880 ingick grefvinnan Nordenfalk äktenskap med sin nuvarande make, hvilken då var expeditionschef. Sedan 1883, då han utnämndes till landshöfding, har familjen varit bosatt i Halmstad.

*

Charlotte Wersäll,

född Lewenhaupt.

Idun har redan en gång tidigare haft nöjet för sin läsekrets presentera bilden af fru Charlotte Wersäll. Det var i serien: »Våra ministerfruar», där hon som maka till dåvarande chefen för finansdepartementet prydde sin gifna plats. Sedan dess har emellertid landshöfdingresidenset i Falun haft glädjen återbörda sin omtyckta värdinna.

Fru Charlotte Wersäll, född Lewenhaupt, föddes den 12 maj 1858 å Geddeholms

fideikommiss i Västmanland af löjtnanten vid lifregementets dragonkår greve C. G. Lewenhaupt och hans maka friherrinnan Charlotte Elisabeth von Essen. Vorden änka, flyttade modern med sina döttrar år 1875 till egendomen Karlsberg invid Västerås, och i Västerås domkyrka försiggick den 2 april 1879 vigselakten emellan fröken Charlotte Lewenhaupt och dåvarande löjtnanten vid k. Svea artilleriregemente, sedermera landshöfdingen och statsrådet C. R. Wersäll.

När maken år 1893 utnämns till landshöfding i Kopparbergs län, flyttade familjen till Falun. Under landshöfdingens sedan följande ledamotskap af konungens råd tillbragtes några år i hufvudstaden, men sedan han nu återgått till landshöfdingestolen i bemälda län, har Falun åter blifvit herrskapet Wersälls hemvist sedan hösten 1897.

Under den tid fru Wersäll vistats i Dalarnes bygd, har hon som god maka och moder samt duglig och verksam husmoder vunnit odelad aktning, och genom sitt vänliga och vinnande sätt allas tillgifvenhet. Verksam i de fruntimmersföreningar, i hvilkas styrelse hon invalts, har hon äfven genom sitt nobla, okonstlade och tilldragande väsen och sin musikaliska begåfning ingjutit ett angenämt samlif och behaglig ton i sällskapskretsarne.

*

Elisabeth Wachtmeister,

född von Essen.

Respekterande grefvinnan Wachtmeisters bestämdt uttalade önskan, att ingen mera fullständig teckning af hennes lif måtte här förekomma, inskränka vi oss till ett kort omnämmande af fakta.

Härstammande från grefliga ätten von Essen och dotter till öfverhofstallmästaren greve von Essen och hans maka, Ida Mary von Rehausen, föddes Elisabeth von Essen 1845 och framlede sin barndoms och tidiga ungdoms soliga dagar i den s. k. »Essenska villan» i Helsingborg i kretsen af en glad syskonflock, själf den gladaste inom denna. Längre fram flyttade hon med föräldrarna till den ståtliga fideikommisssegendomen Vik i Upland, där fadern lät uppföra det monumentala slott, som för kommande tider vittnar om hvad svenskt konstsinne i förening med en rik skattkammare kunnat åstadkomma.

År 1867 ingick Elisabeth von Essen giftermål med, sedermera landshöfdingen i Blekinge län, greve Gotthard Wachtmeister af Johanneshus. De unga makarne redde sig först ett hem på den storartade egendomen Rögge i närheten af Öresund och äro nu bosatta i Karlskrona, där landshöfdingens maka så väl genom sin börd som ännu mer genom sina personliga egenskaper på ett lysande sätt häfdar sin plats inom samhället.

—*—

Tre visor

af Albert Eriksson.

En törnrosvisa.

*Han vandrat törnkrönt
och tyngd mot jorden,
och i hans öra
jag skrattat orden:*

»Nej, hur mitt öde
må skifta kosor —
åt foten törnet,
åt pannan rosor!»

*Jag hört hans stämma
så sorgsen soara:
»Ack, rosor vissna,
men törnen vara.»*

En visa utanför.

*I spel och kärlek
är hufvudstycket
att våga ärligt
och vinna mycket.*

*Se, hur min kärlek
har vändts i plåga
af mycket vilja,
men intet våga.*

Det är en stjärna.

*Det är en stjärna, som jag hafva vill,
som redan jag har haft den hundra gånger,
att bikta för och bedja till,
när jag är sjuk af fruktan och af ånger.*

*Det är en stjärna, som jag älska vill
i fjärran obefläckad skönhets skärhet,
som jag vill drömma om och längta till,
när allt blir fult och fläckadt i min närhet.*

*Det är en stjärna, som jag skådar till,
när sorg och natt och nöd omkring mig tjockna.
Det är en stjärna, som jag skåda vill,
när andra slocknat och jag själf skall slockna.*

*

Förlofvade.

*H*on var aderton år samt hade ett par glada ögon att fagna sina medmänniskor med. Allt liksom lättades upp, då hon visade sig, och det tyckte man om i den lilla stad, där hon hörde hemma. Hennes far intog där en ganska framstående ställning, och därigenom var hon känd af alla och afhållen af många, hvilket ej alltid hör samman. Hon hade vuxit upp i god jordmån, blifvit färdlös, smärt och stark och var nu att likna vid björkarna i hagen på fadrens utgård.

Lika var hon mot alla, det kom sig af hjärtelaget.

De unga männen betraktade henne gärna, och intet ondt i det! Man kunde nog märka, att de ansågo henne för stadens mest sevärdaste företeelse, och fastän utanför den samma gick hafvet, vidt och växlande, och däruppe på krönet låg ett slott så aldrig, att det visades mot mynt.

Som synes, till dato hade det samhälle, Annie Kullberg tillhörde, ej haft annat än godt att vittna om henne, och kanske hade det så kunnat fortfa, om hon ej med ens gjort sig ovärdig all denna välvilja. —

En kall, klar dag på eftervintern voro stadens välaktade fruor och fröknar samlade i ett komfortabelt förmak. I rummets mitt stod ett bord och på det bordet voro att se gula läckra kakor, bladformiga och enkelt rundade, svällande, doftande samt retande genom alla dessa förenade egenskaper. Där funnos ock kannor, bukiga och blanka, väl fyllda och ångande.

Ack, det låg stämning öfver allt detta!

Men det hvilade på samma gång en förväntans högtid öfver det hela, hvilket bordets retande börda ensam ej förmått framkalla. Något förestod, något, som tycktes jäsa och vilja taga sig fram. En *nyhet* var det, som så gaf sin närhet till känna!

Men pass på, hvar skulle den bli framställd? Hvar annars, om ej på hedersplatsen i stora soffan, där konsul Willmans fru presiderade.

Ingen hade väl heller kunnat tro, att den skulle spörjas först hos t. ex. lilla fru Svensson borta vid byrån?

»Och Annie Kullberg, mitt herrskap!»

Mer blef ej sagdt däruppe i soffan, men strax voro lossade de band, som höllo nyheten tillbaka, frågor, svar och utrop jagade och korsade nu hvarandra i det nyss så begravningsstysta rummet. »Hade man sett henne?»

Det hade man. Hon hade förefallit allvarsam.

»Ångrade sig redan! Jo, jo men. Beräkning med i spelet; ja, när är det väl annat. Till och med de unga. Och Annie Kullberg var ju så ung, alldeles för ung.»

»Nå, men han? Hade några sett honom?» »Ja, man hade sett honom också.» »Såå?»

Det var den vackra stadsfiskalens unga hustru, som nu hade att besvara frågan. Stor var denna frus kompetens att bedöma manlig skönhet, men ringa var också just därigenom hennes tanke om den efterfrågades utseende, så ringa t. o. m. att hon förklarade för ofattligt, hur en flicka kunde fästa sig vid honom.

Man delade hennes åsikt. Fru Wiberg från grannstaden gjorde dessutom allt för att styrka den, och hon lyckades. Hon hade ju också den omtalade unge mannens hela föregående lif att komma med. Ja, detta sträckte sig i denna stund anklagande mot honom! Fru Wiberg hade nämligen att förtälja, det hon påminde sig ha hört talas om en person med samma namn och med allt annat än vackra antecedentia, bortslösad förmögenhet o. d.

Man började mangrant bäfva för Annies pengar eller rättare för dem hon en gång skulle få efter sin far.

Den unga änkan, som just slagit sig ned i staden, lyfter nu upp sina sorgsna ögon och frågar: »Annie Kullberg, är det ej

den vackra flickan, som alltid ser så glad ut?»

»Vacker!» Man betraktade hvarandra. »Vacker, åh nej, inte kan man kalla Annie vacker, täck möjligen, ganska täck t. o. m.» »Ja, nog hade hon kunnat få unge kandidat Billström, om hon väntat, det hade varit något det. Stackars Billström, han var ej den ende, hon lagt an på, och inte den enda, som nu skulle gräma sig.»

Den unga änkan har slagit ned sina ögon, de säga så mycket, och det vet hon af.

Nu uppdyker ett nytt viktigt moment, det härleder sig från fröken Öberg, som suttit tyst ända hittills, lik den, som har högsta korten på hand.

Hon har sett dem ute tillsammans!

Jo, de hade gått arm i arm, Annie, glad som alltid, kvittrande som en lärka och med ansiktet vänt mot honom. Han däremot hade gått bredvid henne, allvarlig och fåordig, seende rätt framför sig.

»Ack, inte skulle detta gå ihop! Han så djupsinnig, hon däremot ytlig, van att taga allt från den glada sidan!» Man hade nu blifvit allvarligt orolig för båda parterna, man betraktade hvarandra med bekymradt utseende. Man sökte dränka sin oro i en ny kopp kaffe, men förgäfves. Nej, aldrig hade man haft så mycket bekymmer för den flickan förr, inte ens på den tiden, då hon, ostyrig och full af upptåg, sprang omkring som grönkart.

Allt detta tal har hos en af dem — den mest främmande — väckt till lif minnet af hennes korta lyckas första tid, då äfven hon log, och med sin lågmälda stämma söker hon lugna åtminstone de närmast sittande.

Men hvad hade då dessa båda unga tagit sig före, som kunnat göra dem till föremål för slika diskussioner.

Åh, de hade förlovat sig, god vänner! Hvad ordspråket säger om den saken, känna vi nog . . .

Denna samma klara dag, under det deras anseende stod i sitt nedan, vandrade dessa båda unga människor stigen upp för mot slottshöjden. Nedanför dem låg staden med backiga gator och med byggnader, hvilkas fönster glimmade.

I den stunden föreföllo de mannen där uppe likt ögon, som vänligt betraktade honom. Så hade han, hårdnad i tillvarons kamp, ej sett världen an på många år, men nu i lyckans stund med hennes inflytande öfver sig såg han den så, och detta inflytande skulle nu vara öfver honom i kommande dagar.

Äfven hon betraktade staden, sin fädernestad, och när hon nu såg den där uppe från krönet i glansen af vinterns sol och hennes egen lycka, tycktes den henne kärare än någonsin.

»Hade hon bara varit, hvad hon bort för dem alla därefter, för sitt eget hem och för dem som ledo? Hade hon utspriddt nog glädje?» det sporde hon sig själf.

Så vände de sig om; där på andra sidan låg hafvet glatt och glittrande utan skönjbar kust.

När de sågo det, tycktes det dem likna den tid, som låg framför dem, och de tänkte nu på den.

Dagmar B . . . m.

Skaldernas kvinnor.

Små studier för Idun

af Emil Linders.

XII

Oscar Levertin.

Den lyckliga stund, när Oscar Levertin bände ut sina *Legender och visor*, blef den omdiktade medeltiden — riddarnas, munkarnas och de fromma systrarnas Mariadyrkande medeltidsvärld — genom den representerad i vårt lands poetiska litteratur.

I rim och rytmer, fulla af väljud och trollskt behag, fingo vi läsa om *Florez och Blanzeftor*, om *Sömnens slott* och Maria, himladrottningen; framför allt dock om dessa kvinnor med vackra, förgättna namn, Gudule, Monika, Crescentia, Beatrice o. s. v.

Levertin sjunger för oss om »syster Martha den ljufva», »syster Agnes den höga» och »syster Agnes den unga», och om alla de fromma jungfrur, som samlats i mässans timma kring Sancta Cecilias orgel. Han ordar om vår med ord sådana som följande:

Maria, Maria, nu stundar det vår,
och trädens knoppar de svälla.
Guds kärlek sitt frö i ditt hjärta sår,
hans rägn i ditt bröst skall kvälla,
och likna skall ditt gyllne hår
de strängar, som slås af de sälla.»

Skalden hyllar våren såsom tiden för skära drömmar, förnyelser och kvinnokärlek, han lägger strofer sådana som dessa i ungdomens mun:

»Jag bidar min brudgum i vårens kväll,
jag bidar min smärtas fröjder.»

Vi höra täljas om *Den enda trogna*, och *Den hvita Viviane* och om *Damen utan nåd*, för hvilken skalden varnar:

»Du sven, som möta kan på lifvets stig
min smärtas dam, jag varnar dig för henne.»

Den kärlek som han bäst känner, firar sin hälg i drömda världar, med kvinnor, dem han ej fått älska. För honom äro de fåvitska jungfrurna hvarken syndande eller försunliga, han tackar dem för det att de

»— ställt rosor på lifvets bord
och stänkt himmelsk yra i drycken.»

En annan gång täljer skalden om en kärlek, som blott var till en dag, men i hvars skugga han likväl sedan evigt vandrar. Han smider en dikt af så utsökt fågring, som sagan om *Florez och Blanzeftor* och *Vår*, den dikt, som börjar med orden:

»En natt i maj jag såg en syn i hvitt,
en hvit gestalt i hvita fruktträds midt.»

Det är dikter af denna art som skänkt Levertin en stor publik af tacksamma beundrarinnor, i hvilka små bibliotek hans böcker stå på främsta platsen och i hvilka poesialbum hans namn ofta förekommer.

»Mödrar emellan.»

XVI.

»Yxan till roten.»

Herr redaktör! Vill ni äfven låta mig få ett ord med i barnkammarsfrågan, där man blott mättar på de yttersta kvistarna. Hvarför icke sätta yxan till roten! Få se, herr redaktör, om ni har lust att låta den bittra malörten få plats bland björkris och kärlekspjoller.

Det var en gång om våren uti ett sydligt land, där hvitaste snö låg på bergens toppar och blåaste violer växte i dalen. »Underbart!» — tänkte en ung flicka, som gick i dalens solsken och plockade af de blåa blommorna, hvilka hon tankfullt lyfte upp mot horisonten, så att de aftecknade sig mot en fond af hvitt, bländande hvitt. »Underbart! — snö och violer! — snö, som aldrig smälter på bergens toppar, och violer, som vissna i dalen, uti människohänder eller blomstervaser. Han, främlingen, sade ju i går, att också jag liknar en viol, — »une violette dans la neige». — Han menade väl, att snön omkring mitt hjärta ej hunnit smälta ännu, sedan jag kom däruppfån drifvornas land. Violer äro hans älsklingsblommor, — han älskar dem passioneradt, ty de hafva doft och de hafva färg.»

Den unga flickan stod alldeles stilla. Hon slöt ögonen och mindes. Hon mindes orden, när han hade talat om doft och färg, tills det nästan äcklade henne att minnas längre. Han hade yttrat sig allt för glänsande, tyckte hon, — det var ju riktigt löjligt att fantisera så eldigt öfver små blommor. — Och allra löjligast hade det varit att jämföra hennes ögon med söderns praktfulla violer. I nordens fanns det någon, som gjort samma jämförelse med de blyga violer, hvilka vårsolen i hans land kysste till lif bland tufvor i ljusgröna skogen — honom hade hon trott. Men främlingen kunde hon icke tro.

Flickan kastade bort de mörkaste blommorna af dem hon höll i handen och sökte efter andra. Hon plockade de ljusaste hon kunde finna på och vände sedan hem till sina vänner . . .

Där väntade henne en biljett och en bukkett violer. Violettes de Parme! — Hon kastade dem åt sidan och läste biljetten:

»Mademoiselle la Violette dans la neige, — jag reser ögonblickligen. Har plötsligt blifvit hemkallad af min fader, som är mycket sjuk. Jag älskar eder och mitt hjärta brister af smärta, därför att jag så här hastigt måste skiljas från eder. — Ack, älskade, låt mig så fort som möjligt få denna fråga skriftligen besvarad: Vill ni blifva min hustru? Svarar ni ja, och ni måste det, far jag snart till Sverige för att uppsöka edra föräldrar. — Min faders adress, dit ni, min älskade, bör skicka brefvet, känner ni ju!

Eder dödligt förälskade
Henri.»

Hon skref utan betänkande »nej». De hade så vidt åtskilda temperament, — hon var nästan rädd för en kärlek sådan som hans. Och först och främst — hon bar allt sedan barna-åren en annans bild i sitt hjärta.

Så skildes de åt för alltid. Deras vägar hade korsat hvarandra i lifvet för att aldrig mera mötas — därför att hon ej hade velat.

* * *

Det var kort före jul ett par år därefter — i Stockholm. Hon, den unga flickan, satt på ett kontor, där hon var kassörska, och skref siffror, — siffror i oändlighet. Hu, så tråkigt! Utanför fönstret föll snön i mjuka flockar. Det smög öfver henne, längtan efter mycket af det, som varit, och längtan efter det, som skulle komma. Hon sökte inbilla sig, att just i

dag skulle någonting riktigt roligt hända henne. Och rätt som det var, började en liten viol titta fram mellan ett par siffror i den skintorra kontorsboken — det blef två, det blef tre, det blef massor af violer. Hon nästan kände, huru starkt de sydlandskt mörkgredelina doftade, och huru de nordiskt ljusblåa sågo älskligt späda och väna ut. Hon längtade efter verkliga violer — längtade, längtade.

Frukostimmen var inne — hon gick ut. Först tog hon vägen upp till »Tysta Marie», där hon åt ett par smörgåsar mindre än vanligt. Sedan gick hon vidare bortåt, med sinnet fortfarande uppfyllt af violdoft. Vid Hötorgets saluhall stannade hon. Därinne hade hon köpt blommor flere gånger — riktigt billigt. Hon måste köpa allting billigt numera, sedan fadern dött förliden sommar.

»Frun, hvad kosta violerna?» — frågade hon. — »Femtio öre,» blef svaret. — »Alldeles för dyrt för en sådan liten bukkett.» Och så gick hon till ett annat stånd.

»Har herrn violer?»

»Ja, nej, — jo, jag har allt ett par bukketter kvar sedan gårdagen, ser jag.»

»Hvad tar herrn för dem?» — »Trettiofem öre.» »Ja, men de här äro smått vissnade, får jag dem inte för tjugufem?»

»De ä' visst inte vissna', men för lilla frökens skull, så kör för tjugufem.»

Bukketten var hennes. Hon luktade på den och fäste den med en knappnål på kappans skinnuppslag. — O, hvad det snöade ute och hvad hon kände sig lycklig, den svartklädda unga flickan med det rosa ansiktet och violbukketten vid sitt bröst. Tillfredsställandet af den lilla nycken hade riktigt piggat upp henne. Hon tyckte, att alla människor sågo på henne så vänligt förstående, och hon blef mjukare till sinnes än den mjukaste snö. — Lustigt yrde snön och bildade stora valkar på hennes kläder och bäddade det mjukt åt hennes violer.

Hon vek just om hörnet mellan Drottninggatan och Fredsgatan, då hon mötte någon, som kom henne att spritta till af yr glädje. »Se, goddag, doktor Gösta!» — »Goddag, Helga! Nej, så excentriskt — violer i snö. Den sammansättningen synes mig allt för sökt. Jag tycker om att plocka violer i gröna skogen.» — All hennes glädje öfver blommorna var bortblåst. Hon petade liksom i tankarna på violbukketten, så att den lossnade och föll ned på marken för att trampas af nästkommande person. — »Jag tycker också bäst om att plocka violer i skogen,» sade hon enkelt.

De gingo tysta några ögonblick. Ett intensivt begär att få visshet marterade henne, visshet om hvad han egentligen kände för henne, ty hon hade lidit mycket af det obestämda dem emellan. Redan som helt liten flicka hade hon utkorat honom till sitt ideal — det var den tiden, han brukade kalla henne sin lilla blåögda fästmö. Alltjämt hade de varit goda vänner, men hon hade hoprats, att det också från hans sida skulle dölja sig en annan varmare känsla under vänskapens täckmantel. — Ofta nog hade hon trott sig märka detta. När hennes far dog, huru innerlig hade han icke varit mot henne, och hon hade känt, att han verkligen deltog i hennes sorg. — Helt nyligen hade han avslutat sina studier, så nu hade han ju rättighet att röja sina förhoppningar, att tala om sin kärlek, snart . . . när som helst . . . ja, redan i denna stund . . .

»Reser Gösta hem till julen?» — bröt Helga först tystnaden. — »Nej, det gör jag inte,» svarade han.

»Ja, men tänk så tråkigt för Gösta att stanna ensam här.»

»Därför skall jag också resa bort.»

»Hvart då?» — djärfdes hon fråga med anden i halsen och rodnade förfärligt.

»Brukspatron Gråå's, din skolkamrats föräldrar, hafva bedt mig jula på deras egendom. Ninnie Gråå har kanske berättat dig att . . . att . . . ja, vi ha tänkt att förlofva oss i jul.»

»Nej, sannerligen, nu förrådde Gösta en hemlighet. Har den äran att gratulera!» Och hon skrattade ett litet skratt, så flickaktigt muntert och silfverklart, att det riktigt smekte hans öra. »Tack för att Gösta följde mig hit till kontoret. God jul och hälsa Ninnie!» — »Tack Helga. God jul!»

Ensam stod hon åter vid en korsväg i sitt lif — därför att han hade velat så.

Ninnie Gråå, Ninnie Gråå — ringde det för hennes öron. Ninnie Gråå, hon som en gång i förtroende fått veta, hvem Helga höll kär. Ninnie Gråå var en ytlig liten varelse, utan både själ och hjärta. Det hade Helga fått klart för sig, sedan fattigdomen gästade hennes hem, men Ninnie var en rik flicka, mycket, mycket rik på guldslantar.

Det hade varit kallt ute, det var kallt på kontoret. Tårarna, som Helga måste hämma, fröso till is kring hennes hjärta. Då var det bättre att skratta — så länge det gick.

Men det gick just inte bra i längden. Egentligen finnes det i hela världen bra litet att skratta åt, när man ändtligen lär sig se lifvet med fullkomligt nyktra ögon. Inte fröjdar man sig då öfver all beskrifning åt de första vårviolerna. — Just så var det med Helga. Hon hade för resten ej tid numera att i maj draga till skogs och söka ljusblåa violer mellan grönskande tufvor. Om hvardagarne var det så mycket arbete på kontoret med alla tusentals siffror. Om söndagarna var hon så trött, så trött. Och arbetet härjade ögats blå, så att färgen bleknade i kapp med kindens rosenröd.

Det såg riktigt ut, som höllo violögon på att vissna bland ansiktets snö.

— * —

Vårbref till Idun från Paris.

Några intryck från vernissagedagen på Salongen.

Sista april. Valborgsmässoaftonen. Jag har i år icke tid att fira minnesfest den dagen. Minns du, när vi stodo tillsammans på Slottsbacken i Uppsala och sågo eldarne tändas där nere på slätten? Så kom studentfåget, så hörde vi sången. Och vi öppnade våra hjärtan för vårens drömmar och vårens hopp. Ack, jag kan ännu se vårskymningens underbara ljus! Träden skifta i brunt och grönt och afteckna sina konturer skarpt mot den bleka vårluften. Nej, stopp nu! I dag skall du följa med mig till Paris. Här är våren rik och fullfärdig. Här strålar solen varm öfver boulevardernas blommande kastanjer och de ståtliga springvattnen på Place de la Concorde. Obeliskan drömmar om en än varmare sol och ser ut att sträcka sig än högre upp mot det blå. Staden Paris ler, förnöjd att vara så vacker.

Men vi ha fått biljetter till »vernissagen» och taga en droska för att hinna fort ut till Champ de Mars. Den gamla ryktbara Parisersalongen är i år husvill. Industripalatset, där den inrymtes sedan 1867, har nu rifvits för att lämna plats åt de nya utställningsbyggnaderna. Däraf kommer det egendomliga skådespelet, att den gamla

180 kr. till fröken Ragnhild Vestergren för utbildning till lärarinna i huslig ekonomi för folkskola (Värmlands läns stipendium).

Handarbetets vänner. Föreningen med detta namn hade härmed dagen årsmöte under fru E. Ankarsvärds ordförandeskap. Af de vid mötet föredragna års- och revisionsberättelserna inhämtades, att föreningens betalade ledamöter under år 1897 uppgått till 733. Arbetslöner och aflöningar ha under året utgått med 58,127 kr. eller 10,000 kr. mera än 1896, beroende därpå att man de båda senaste åren arbetat för 1897 års utställning. Syskolan, som fortgått under fröken Agda Beckmans ledning, har under året haft 97 elever, 3 frielever inberäknade. Väfskolan, som fortfarande stått under fröken Anne Margret Hamiltons ledning, har under året haft 64 elever, 3 frielever inberäknade. Afdelningen för gobelinlagning, som äfven förestås af fröken Hamilton, har under året hufvudsakligen arbetat på en serie tapeter, tillhörande grefve Fredrik Bonde. Föreningen har 1897 liksom föregående år anordnat en handarbetskurs för lärarinnor under ledning af fröknarna Gisberg och Beckman.

Med 1897 års ingång började föreningens krafter till största delen att tagas i anspråk för årets utställning. I årsberättelsen redogöres utförligt för föreningens deltagande i denna utställning. Föreningens behållning den 1 januari 1897 utgjorde 71,852 kr. och minskades under året med 4,988 kr. Minskningen beror hufvudsakligast på kostnaderna för utställningen.

Omsättningen i föreningens rörelse har under räkenskapsåret uppgått till 99,633 kr. Decharge beviljades styrelsen, som, enligt revisorernas yttrande, med nit och omtanke arbetat för föreningens framgång. De styrelseledamöter, som voro i tur att afgå, omvaldes med acklamation, äfvensom styrelsesuppleanterna och revisorerna. Sophie Adlersparres pris tilldelades fröken Anne-Margret Hamilton.

Våra lärarinnors sommarferier. Tillfälle till sommarinackordering är, som af annons i dagens nummer framgår, i Stockholms Internationella Lärarinnehem, Kungsgatan 26, beredt för lärarinnor och med dem likställda.

Fröken Hulda Lundins slöjdgrens för utbildande af handarbetslärarinnor afslöts för vårterminen sistlidna fredag i Klara skola. I kursen hafva deltagit 37 elever, däribland lärarinnan Aino Lagus från Viborg, som på sin hemstads bekostnad genomgått kursen. Nästa kurs börjar, enligt annons i dagens tidning, den 6 nästkommande september.

Musikaliska akademien firade i lördags middag sin högtidsdag i närvaro af konungen, prins Carl med gemål och prins Eugen, äfvensom kronprinsen, hvilken för första gången fungerade såsom preses och i några inledande ord till konungen frambar akademins tacksamhet för dennes fortfarande intresse och bevägenhet.

Därefter uppläste sekreteraren årsberättelsen. Slutligen utfördes under hr Nordqvists anförande symfoni af Berwald, aria ur Euryanthe (grefvinnan Taube) samt »Värfantasi» af Gade.

Söndagens matiné å Dramatiska teatern var ganska talrikt besökt, och de välbekanta gamla plockprogramparadnumren: »Surrogat» och »I telefon» hälsades med lifligt bifall. Äfvenså »beklappades» naturligtvis fru Hovings danska visor och fru Möllers romanssång med intensiv förtjusning. Fru Dorschs framställning af sömngångarscenen i »Machbeth» präglades af kraftig och fin uppfattning och kom en att önska att snart någon gång få se den klassiska tragedien i dess helhet med fru Dorsch i lady Machbeths roll.

Vasateatern. Föken Vahlborg Holmlund, den unga svenska skådespelerska, hvars porträtt och biografi vi i fjor meddelade och som nyligen af

direktör Ranft eröfrats från Svenska teatern i Helsingfors, gjorde sistlidne måndag som Marguerite Gautier i Dumas' »Kameliadamen» sin debut inför hufvudstadspubliken.

Med ett ovanligt tilltalande yttre förenar fröken Holmlund en uttrycksfull mimik, en behaglig organ och en betydande scenvana. En idealbild af den olyckliga, lidande kvinnan gaf hon oss emellertid ingalunda. I de två första akterna rätt och slätt »en smekande snärta» utan allt djupare intresse, utvecklade hon i de därpå följande bravurscenerna en erkännansvärd grad af lidelsefull styrka och värme. Men af nobless och melankoli, af fiärdlöshet och sjäfull ömhet fanns blott föga i hennes, hvad pjesens sista hälft beträffar, skiftande och intressanta spel.

Bland de öfriga uppträdande utmärkte sig i synnerhet herr de Wahl genom sina samvetsgranna och energiska, om ock ej fullständigt lyckade bemödanden att fylla Armands mycket fordrande roll och herr Byström genom sin sympatiska framställning af den ömsinte spelarenvivören Gastonde Rieux.

Uppsättningen var präktig och bifallet från den fullsatta salongen stormande.

«Familjemeddelanden».

Under rubriken »Familjemeddelanden» ha vi anslagit en bestämd plats på andra sidan i vår annonsbilaga för s. k. legala annonser och för dem fastställt ett pris, som rätt mycket understiger vårt annans beräknade annonspris, eller för födelse-, förlofnings- och vigselannons kr. 1: 50 samt för dödsannons inom ram kr. 5: — ett pris som måste betraktas som synnerligen moderat, då hänsyn toges till vår upplagas ovanliga storlek och den jämna och utbredda spridning tillkännagifvandet därigenom erhåller.

Redaktionen af Idun.

Sandkorn.

Utkast för Idun af Ernst Lundquist.

(Forts. och slut.)

Då jag svarade ja, kom han med en hel mängd frågor, och alla gällde de er; han ville veta, om ni hållit tal, hvad ni sagt, om ni sett glad ut öfver hyllningen, om er hustru och edra barn varit med på festen, och midt upp i alla dessa frågor, som jag knappast hann besvara, tillstod han helt oförberedt, att han bara sofvit ett par timmar om natten, han hade legat och tänkt på er och alla minnen från skoltiden, glada och sorgliga... yttranden som ni fäلت, puts som ni haft för er... och han hade längtat efter mig i dag för att få höra mig tala om er. Jag förstod, att Bergdahls stund hade slagit. Stelkrampen i hans inre började ändtligen lösa sig. Men jag beslöt att gå diplomatiskt till väga och inte alltför tydligt visa, att jag var intresserad af att få honom att lossa på tungbandet. För att bekvämast svara på hans frågor tog jag fram tidningen för i morse, som jag med flit fört med mig, och började läsa upp hela den långa redogörelsen för festen i går. Han satt på britsen och hörde på med spänd uppmärksamhet. Då jag kom till den passage i landshöfdingens tal, där han yttrade, att man i hela raden af edra offentliga och enskilda handlingar, så vidt de kommit till allmänhetens kännedom, aldrig kunnat uppleta en enda, som vållat någon af edra

medmänniskor skada, såg jag upp och märkte, att han skrattade tyst för sig själf och skakade på hufvudet.

»Hvad skrattar ni åt?» frågade jag häftigt.

Min skarpa ton förvånade honom, han såg på mig ett ögonblick, och så kom det ändtligen:

»Jag skrattar åt människornas visdom. De tro, att man inte kan göra skada på annat sätt än genom att bryta mot tio Guds bud och Sveriges rikets lag, paragraf den eller den. De veta inte, att man kan synda bara genom ett ord, som man inte säger, en min, som man inte behärskar... och då de se ett jordras, som anställt elände och förödelse, veta de inte, att det kan vara ett enda litet sandkorn, som är upphof till hela olyckan. Gustaf Hjalms fot har en gång kommit att rubba ett sandkorn — och därför sitter jag här.»

Det blef tyst. Jag höll andan och väntade. Och efter en liten stund fortfor han, som om han talat för sig själf:

»Å, jag minns den dagen, som om det varit i går. Jag hade kommit ut ur fängelset kvällen förut, och ingen af stadsborna hade ännu sett mig. Jag hade tillbragt natten hos min stackars gamla mor, som hade gråtit af glädje öfver att se mig igen, och hon hade talat så uppmuntrande och tröstande till mig och målat ut framtiden för mig i så ljusa färger. Hon hade talat vid en handlande, som hon kände, att jag skulle få plats hos honom, och om jag skötte mig bra, skulle människorna nog snart glömma, hvad jag felat, och låta mig ostörd arbeta mig upp igen, ingen skulle ha hjärta att visa mig förakt, jag var ju bara en vilseförd gosse, knappt tjugu år. Jag lofvade henne att göra mitt bästa. Helst skulle jag dock ha velat lämna staden och försöka bryta mig en ny bana på en helt annan trakt, där ingen kände mig, ty jag var medveten om min svaghet... nu behöfde jag att man kelade med mig, fängelset hade bara gjort mig sjuk till sinnet och retlig och trotsig, och om jag läste hårdhet och förakt i människornas blickar nu, då jag kom ut bland dem igen med brännmärket på min panna, skulle jag genast förlora all tillit till mig själf. Jag hade lofvat min mor att söka upp hennes vän köpmannen följande dag vid toltiden, och jag stod en lång stund i vår portgång och spejade utåt gatan, innan jag vågade mig ut. Jag tyckte alltid, att det var för mycket folk, det starka solskenet plågade mig, jag önskade att det åtminstone hade varit mulet. Så tog jag ändtligen mod till mig och gick ut på gatan. Jag smög mig intill husväggarna, som om jag varit ute för att begå något bofstreck, och jag vågade knappt se upp. I början gick det bra, jag mötte ingen som jag kände. Uppmuntrad af framgången, vek jag in på en folkrikare gata... just den gata, där gamle rådmann Hjalms hus låg. Då flög en tanke igenom mig... tänk, om Gustaf kom ut ur sin port, just som jag gick förbi den! Hvad skulle han säga till mig, männatro? Jag kände såväl hans goda hjärta och hans finkänslighet, säkert skulle han ha något vänligt och tröstande att säga mig, och det skulle ge mig kraft att gå min svåra väg framåt med upprätt hufvud, åh, nu längtade jag, att han skulle komma ut, jag saktade ofrivilligt stegen för att ge honom tid att komma, och då jag var framme

Väggohyra, Mal och Bakterier

utrotas af Aktiebolaget Desinfection

i rum, fartyg o. bostäder, allt på stället — utan bortförande af möbler.
Rikstel. 34. — Kontor: II A. Vestra Trädgårdsg. II A. — Allm. Tel. 7494.

vid hans port, stannade jag och såg inåt gården men han syntes inte till. Om jag skulle gå upp till honom, bara ett par minuter? Nej, han brukade ju inte tycka om att jag kom, han var alltid så upptagen af annat. Jag fortsatte min väg och vek af in på Storgatan. Knappast hade jag vänt om hörnet, förr än jag såg honom komma emot mig på samma trottoar, klädd i sin studentmössa och svängande med kåpen, som han brukade. Mitt hjärta stod alldeles stilla, och jag vet inte, hur jag fick kraft att gå emot honom. Men då han bara var ett par alnar ifrån mig, stannade han och vände sig åt sidan för att se på fotografierna i boklädsfönstret... eller för att slippa se mig? Jag gick förbi honom, och då jag vände mig om, hade han fortsatt sin väg med raska steg, och snart var han försvunnen om hörnet. Jag hörde mig själf gapskratta, och sedan minns jag ingenting... jag kom aldrig till min blifvande principal, jag dref omkring i en skogsdunge utanför staden, tills det blef mörkt, och då gick jag in i staden, stod en stund på järnbron och funderade på att hoppa i ån, men ändrade tankar och gick till vackra Minas kafé i stället, och där träffade jag alla mina gamla supbröder, och de kände igen mig, de voro till och med nog vänliga att bära hem mig döddrucken framåt morgonsidan och lägga mig på min mors förstutruppa. Och sedan bar det utför med mig. Kanske det kunde ha varit någon hjälp för mig, om Gustaf Hjälms hade känt igen mig den där gången. Men det var väl mitt öde, att sandkornet skulle rasa... och dra så många andra med sig... dra med sig tro

och hopp och kraft till det goda och viljan att hålla mig uppe. Många gånger nu efteråt har jag tänkt, att det kanske inte var afsiktligt han handlade, som han gjorde. Det kan ju hända, att han verkligen inte såg mig... eller också var det kanske tanklöshet, han kom inte att tänka på, att jag just i det ögonblicket behöfde ett vänligt ord, åtminstone en nick, en hälsning... ett halmstrå att gripa fatt i, om jag inte skulle gå till botten. Nå, det är detsamma med det, jag gick till botten, och jag anklagar ingen annan än mig själf. Jag hade ju ingen rätt att begära något af någon.

»Ja, så där ungefär talade Bergdahl, medan jag satt hos honom i cellen i förmiddags, och jag afbröt honom inte, ty jag förstod, att det gjorde honom godt att få tala ut, och när jag gick, bad han mig komma snart tillbaka. Det har han aldrig gjort förr, och jag visste nu, att hans stund är kommen och att jag skall vinna honom.»

Konsuln satt tyst en lång stund, försjunken i tankar. Till sist såg han upp och sade:

»Tack för historien. Den är lärorik. Jag skall gå hem till mig och tänka närmare på den.»

Han reste sig.

»Det vill jag bara säga er, herr pastor, att det inte i mitt minne finns ett aldrig så litet spår kvar efter det där mötet på Storgatan, som Bergdahl talade om. Jag kan alltså inte säga, om jag verkligen såg honom eller inte. Men sådan jag minnes mig själf från den tiden — nästan öfvermodigt och trotsigt fri från alla fördomar, därtill med ungdomens vanliga benägenhet

att spela en ädel roll — tror jag nog, att jag inte skulle ha stannat och sett in i boklädsfönstret, om jag sett honom. Vill ni, nästa gång ni går till honom, hälsa honom från mig? Ja, ni kan ju fråga honom, om det gör honom någon glädje, att jag kommer upp och hälsar på honom någon dag för att språka om gamla tider.»

»Tack, det skall jag göra.»

»Färväl nu, pastor, och tack... ja, jag räcker er handen af gammal vana, men ni vill kanske inte ta den?»

Konsulns godmodiga leende fick en nyans af rörelse, då den unge prästen till svar fattade bägge hans händer och tryckte dem med en värme, som var värtaligare än ord.

Några dagar därefter fick pastor Lindeman följande lilla biljett med stadsposten:

»Kom upp till mig någon kväll, då ni är ledig. Jag vill gärna tala med er om er gamla plan, det där hemmet för frigifna fångar. Kanske kan jag ändå i det fallet undantagsvis gå ifrån mina lokalpatriotiska idéer. För öfrigt, här är ju inte fråga om välgörenhet, endast om att betala en gammal skuld. Välkommen till er vän

Gustaf Hjälms.»

Innehållsförteckning:

Våra landshöfdingsfruar. VIII. (Med porträtt af Margareta Bråkenhielm, Sophie Nordenfalk, Charlotte Wersäll och Elisabeth Wachmeister.) — Tre visor, af Albert Erikson. — Förlofvade; af Dagmar B... — Skaldernas kvinnor; små studier för Idun af Emil Linders. XII: Oscar Levertin. — »Mödrar emellan». XVI—XIX. — Violer och snö; skiss för Idun af P. S. — Vårbräff till Idun från Paris; af Anna. — Från Iduns iösekrets. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Sandkorn; skiss för Idun af Ernst Lundquist. (Forts. och slut.) — Tidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Logogryf.

Jag är ett lyckligt hopp, ett fagert minne;
Mitt vara, det är ljuft för själ och sinne;
Och jag kan hållas hvar som helst i världen,
Är då en ljuflig rastpunkt under färden
Igenom lifvet, rikt på sol och sorg,
För dem som bo i koja som i borg.
När månen lyser med sitt hvita ljus,
I trånsjukt skimmer från vår faders hus,
Då kan jag vara för en lycklig stund
Och hägrar för dig se'n i nattens blund.
En blick i bön, två varma läppars fråga
Ha tändt ibland min korta lefnads-låga.
Ibland ett skrifvet ord, en min, en nick
Ha vållat att en stund jag vara fick;
Jag är ej till för en — blir då omöjlig,
För tvänne lagom, för en tredje löjlig.
Jag kanske bör förtälja att ibland,
Man midt i rama prosan ock mig fann,
Beror på aftal eller på tillfälle,
Och samma prägel bär jag på hvar ställe.
Än stilla brusande, än framåt rusande.

I dörren mötande. En tygeln skötande.
I grytan fräsande. En titel snäsande.
En rummet delande. Ett sällan felande.
Vid mats serverande. För »desserterande».
En armen skylande. Ett sumpigt kylande.
Den alltid glömmande. Vid glasets tömmande
Den lillas slaskande. I hafvet plaskande.
Hvad du sågs tagande till tjurens jagande.
Mot himlen sväfvande. Hvad lider bäfvande
Du för ditt felande? En vägen delande.
Vid vägar korsande din oro stillande.
Lugn och funderande, yr och graserande.
Ett åren mätande. En sig förgätande
För andras lidande. I vattnet ilande.
I vänkrets lifvande. På tungan rifvande.
I rymden blånande. Jag själf en fånande.
Amalia.

Dubbel-palindrom.

Ibland pojkar är mitt första (rätt fram)
Största skälmen, och så god som sju.
Käns igen på sitt mitt andra (rätt fram)
Kallar alla, rätt och slätt, för — du.
Han, om någon, är ett odygdsmonster,
Allt han granskar med sin argusblick,
Råkar han få se ett lämpligt fönster,
Skjuter han till måls på det som — prick.

Han med gårdens hönor brukar kriga,
Bada katten i en vattenså —
Mycket annat ofog att förtiga,
Som vår »odygdspså» hittar på.
Att han sedan är mitt första (bakfram),
Såsom »lärdomsfrö» i skolan går
Och tillika är mitt andra (bakfram),
Kanske nu till sist jag nämna får.
Moster Lisa.

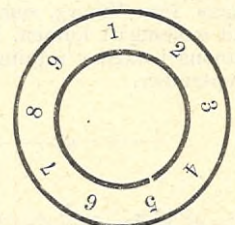
Kors-aritmogryf.

1	1	2	3						
2	4	5	2						
3	6	7	8						
4	7	8	13	7	3	9	10	3	11
5	12	6	10	8	10	22	7	6	13
6	20	3	3	2	5	11	21	6	14
7	6	7	15						
8	2	8	7						
9	7	1	1						
10	16	14	21						
11	1	18	21						
12	15	7	6						
13	14	6	7						
14	16	8	10						
15	1	2	5						

1) rum, 2) verktyg, 3) djur, 4) stad, 5) gammal fästning, 6) tre fisksorter, 7) snödt, 8) namn, 9) spelkort, 10) grufva, 11) vattensamling, 12) namn, 13) räkneord, 14) namn, 15) verktyg.

Äro orden rätt funna, bilda bokstäfverna i midtersta vertikala raden namnet på en stor statsman.
—e.

Cirkelgåta.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 = järnvägsstation,
1, 2, 3 = mansnamn,
2, 3 = är alltid i vägen,
1, 2, 3, 4 = utan hvilken ingen byggnad finnes,
1, 2, 3, 4, 5 = sagoväsen,
4, 5 = importartikel,
6, 7, 8 = finns vid hvarje gata,
8, 9, 1, 2 = finns i hvarje bref,
9, 1, 2, 3 = det minsta tänkbara.
S. E.

Lösningar.

Charaden: Moss-bädd.
Amfkipen: Sköld, köld, köl, öl, ö.
Siffergåtan: Victor Hugo—Jules Verne: Familj, Isabeau, cirkel, Ture, Orleans, recidiv, Henriette, ulster, Glommen, oboe.
Namngåtan: Bernhard: Ebba, Agnes, Sigrid, Anna, Hanna, Maria, Karin, Vendla.
Anagrammet: Edla, adel, dela, Edla, elda, leda, dela, lade, leda, Adel (förkortning af Adolf).
Odygåtan: »När katten är borta dansa rättorna på bordet.»
Rebusen: Funderingar öfver en förtret.